

Sygn. akt I CSK 419/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka G. M. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 grudnia 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Powódka dochodzi zwrotu kwoty 53 805,61 zł na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Wskazanie, że pozwana wzbogaciła się ponieważ wynika tak z postanowienia komornika nie jest dowodem na fakt bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanej spółdzielni. Postanowienie to wskazuje tylko, że komornik stwierdził, iż określona kwota została przekazana. Czy pozwana rzeczywiście otrzymała taką kwotę, powinna wykazać powódka. Taki dowód nie został przeprowadzony, co trafnie ustaliły orzekające w sprawie sądy. Zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej dotyczy zaś możliwości prowadzenia dowodu przeciwko dokumentowi urzędowemu, jakim jest postanowienie komornika. Jego rozstrzygnięcie niczego nie zmienia skoro postanowienie komornika nie jest dowodem na to, że pozwana otrzymała wskazaną w nim kwotę. Wskazać należy,

że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jej pismo procesowe, mające stanowić odpowiedź na skargę powódki zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c.). Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jego sporządzeniem i wniesieniem.

aw
jw